056| Ἐγὼ Εἰμί, Ἐγὼ λαλῶ.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/56-ἐγὼ-εἰμί-ἐγὼ-λαλῶ/

Ὅτε πρός Με ὑμεῖς προσήλθατε ποτὲ τὸ πρῶτον, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ καρδία ὑμῶν ἦτο εὐμαλακτωτέρα παρὰ σήμερον, ὁπότε ἔπρεπε νὰ μὴν εὑρίσκωμαι εἰς τὴν δεινὴν θέσιν, ὅπως φωνάσω ὑμῖν Νάφα Κούμι. Αἱ τῆς ζωῆς μέριμναι ἔχουσιν τόσον ἀπομακρύνει ὑμᾶς ἀπὸ Ἐμοῦ, οὕτως ὥστε μετὰ λύπης Μου παρακολουθῶν ὑμᾶς παρατηρῶ ὅτι ἐκκλίνατε κατὰ μοίρας ἀρκετὰς τῆς χαραχθείσης παρ’ Ἐμοῦ ὁδοῦ, τῆς πρός Με ἀγούσης.

Αἱ τῆς ζωῆς μέριμναι καθιστῶσιν ὑμᾶς, πρὸς οὓς μυριάκις ἐφωνήθη **ὅτι Ἐγὼ Εἰμὶ ἡ Ζωή σας, τὸ Φῶς τὸ φαῖνον,** πολεμίους Μου πολλάκις, οὐσιαστικῶς ἀσημάντους, ἐνῶ εἰς τὸ φαινόμενον καταφέρετε ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ ἔργου μου ραπίσματα ἀλλεπάλληλα, δίδοντες οὕτω τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἀρνησίν Μου.

Ἔπρεπεν αἱ τόσαι παραδειγματικαὶ μαστιγώσεις νὰ εἶχον φέρει τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, πλὴν ὅμως παρατηρεῖται τὸ ἐναντίον, ὅτι ἀντ’ αὐτοῦ ὑμεῖς ἀπεθρασύνθητε καὶ οὕτω ἀναγκάζομαι πρὸς ἀνάνηψιν ὅπως καλέσω ὑμᾶς, δι’ ἐσχάτην φορὰν αὐτοπροσώπως.

Τεκνία ἀνανήψατε, οὐδεὶς ὁ φιλῶν ὑμᾶς πλὴν Ἐμοῦ. Ἐκεῖ ἔνθα πλήττεσθε δεινῶς, ἐὰν στρέψητε ἐντατικῶς τὴν διάνοιάν σας πρός Με, θέλετέ Με ἀκούσει φωνοῦντα ὑμῖν: **«Ἐγὼ Εἰμὶ ἡ Ζωὴ τοῦ Κόσμου, Ἐγὼ Εἰμὶ ἡ Ἀλήθεια».**

Ὑμεῖς πρός Με κληθέντες κατὰ τρόπον οὐσιαστικῶς ἄγνωστον εἰς ὑμᾶς, **ἠσπάσθητέ Με ὡς Ζωὴν καὶ Φῶς, Ναὶ ἢ Ὄχι; Ναὶ Μὲ ἠσπάσθητε ὡς Ζωήν, πλὴν ὅμως δὲν Μὲ ἠκολουθήσατε ὡς Ζωήν,** πιστεύσαντες παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πνεύματός σας, ὑπήκοντες εἰς τὴν φωνὴν τῆς ψυχῆς σας μόνον, ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ὕλης κατέχει ἂν ὄχι πρωτεύουσαν θέσιν Ἐμοῦ, τουλάχιστον ἴσην πρός Με, **πρός Με τὴν Ζωήν!**

Οὐαὶ τοῖς ἠττημένοις ἐκ τῶν ψυχικῶν των ὀρέξεων.

Οὐαὶ τοῖς ἀμοιροῦσιν εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀνόδου των. Προσέρχομαι καὶ πάλιν ὡς Πατὴρ, ἵνα συλλέξω ὑμᾶς καὶ οὕτω κραυγάσατε πρὸς τὰς ψυχάς σας Οὐαί.

Πάντες, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, Μὲ ἐφίλησαν κατὰ τὸ δοκοῦν τὸν Ἐμόν. Πρὸς τούτοις προσέρχομαι ὅπως διδάξω πάντας τὸ Ἐμὸν δοκοῦν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν πεποιθὼς ὅτι θέλετε ἀνανήψει.

Ἐπατάχθησαν οἱ ποιμένες, οἱ φυλάσσοντες τὰς θύρας τῶν ποιμνίων, αἱ δὲ θύραι πρὸς τοὺς λύκους δὲν θέλουσιν ἀνοιχθῇ, **διότι ἰδοὺ ὁ Ἀρχιποιμὴν Ἐπιστάτης εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ πρόβατα ἐπισυναγάγει ὑπ' Αὐτὸν καὶ θέλει τότε ἀνοίξει τὰς θύρας πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις ἐλεύσεται ἐν προσώπῳ ἑτέρῳ, ἵνα αὐτὰ παραλάβῃ.**

Τεκνία πρὸς τὴν Ἄπειρον Διαφάνειαν τοῦ Παντὸς προσφέρεται παρ' Ἐκείνου εἰς πάντα Αὐτοῦ φιλητὴν ἡ Ζωή, ὑμεῖς νῦν δὲν θέλετε αὐτὴν λήψεσθαι;

Ἐξήγειρα τὸν Μολὼχ καθ' ὑμῶν, ἵνα ἐπαναφέρω ὑμᾶς εἰς αὐτὴν τὴν ὁδόν, ἐξ ἧς, αὐτὴν ὁδεύοντες, πρὸς λῆψιν Ζωῆς μεταβαίνετε.

Μὴ πλανᾶσθε, Ἐγὼ Εἰμί τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου, ἡ Ἀλήθεια.

Ἐπιστράφητι εἰς τὰς ἀρχικὰς πρὸς ὑμᾶς παραδόσεις, ἀντλήσατε ἐξ αὐτῶν τὴν προτέραν κατεύθυνσιν, ἵνα μὴ ποτὲ κραυγάσητε ὅτι δὲν ὑπέδειξα ὑμῖν τί μέλλει γενέσθαι.

Εἰ Ἐμοῦ Ἀκόλουθοί ἐστέ, ἰδοὺ Ἐγὼ πρὸς πάντας ἀπανταχοῦ ἐμήνυσα ἐσχάταις ἡμέραις, ἵνα ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσέλθωσιν ἐκεῖ ἔνθα τὸ Φῶς πηγάζει.

23/6/1927